

CINC POEMES

DE MATIES MACIÀ BRI

1

«PLAER SENSE CAP VENCIMENT»

El plaer d'un èxode
de formigues per les cames,
el cap despoblat
—si de cas algun cabell blanc
despistat
queda com el capità de la nau ocultada—.
Plaer de sentir al crani
un niu segur d'animalets
retorçuts per la fam.
Plaer del contacte permanent
amb l'eròtica terra
i tindre els sentits morts.
Eixe plaer de veure
que el pi apadrinat
per les meues carns nutritives
creix sa i fort,
ben verd i frondós,
conjugant la total perfecció.
Quan els meus òrgans vitals
s'amotinen,
¿qui em satisfarà el noble desig,
el plaer de la sepultura en la terra?
—sobren fustes—.
Plaer sense cronòmetre.
PLAER SENSE CAP VENCIMENT.

GRISA ...ESTÀS GRISA HUI...

Els cargols preparen la cerimònia.
 —Però demà supose que no se salvaran—.
 Hui no puc fer altra cosa
 que recordar...
 Altres dies, t'he arribat
 per l'esquena com un traïdor,
 i t'he envoltat al cercle menut
 que faig amb els braços,
 i hem romàs una estona
 amb silenci de fenc.
 ...I de cop m'has sentit
 depredador al teu coll.
 I com a depredador
 que fruïx cada bocí,
 t'he plomat amb lentitud
 i parsimònia afrodisiaques,
 com afrodisíac és el zumzejar
 que estudie en les dilatacions exactes
 del teu pit,
 amb la sismografia de cada moviment teu.
 Hui dejuna mansa
 la junta seccionada de les teues cames,
 com una lleona malalta.
 Però demà tindrà la gana
 d'un estómac porgat.

vaig fer un poema,
...el poema el quitrà.

CRANI SENSE NORD

—cos feixuc entre la boira opaca
en qualsevol dia de fred—

Què som en aquesta vida?
Només una deposició de bou malalt
en un camí, maleït,
de cabres.

Una ment resseca i llebrosa,
què més pot esperar? sinó
alleujar la amarga marca
amb cançons transparents
de raïm i magrana,
i mil glops de *Cuatro Rosas*.

Si almenys no t'adonase
de la trista condemna encefàlica
no et fiblaria la pau, ni la retina
fins veure les comarques acolorides
de la mort.

DIUEN QUE ELS INDIS PARLEN EN INFINITIU

I que l'home humil
té sepultura de gessamins ebris
i maleïts per la tardor.
La mateixa tardor que
al portal de l'hivern
fa glaceres de taronja,
però també porta temps de fer
panets de figa
i la il·lusió dels dàtils i les magranes
als paladars desmotivats.

Tornarà la claror de la primavera,
la llum de l'estiu, i les simfonies
d'ocells perfectes.
Però fins a llavors
haurem de suportar el fred,
i l'udol horrorós i amenaçador
dels llops de les finances.
És la festa desbridada
de cervells quaternaris.
He vist a la Lluna
el pot d'un refresc de cola,
espines formidables,
i una diagnosi de tumors colonials
que li emmorateixen els llavis.
Dol aleshores a la meua cambra...
sonen encertats
l'inefable «Senyor» de Bob Dylan
i l'«Epitph» inimitable de King Crimson.